

El Congost

Redacció i Administració
Passeig Oliveres, núm. 2

PUBLICACIÓ BI-MENSUAL
ANY 4 — La Garriga, 9 de febrer 1936 — Núm. 72

Subscripció: Un any, 6 ptes.
Número solt, 20 CENTIMS

L'obligació de votar

FONTS D'AQUEST DEURE

L'obligació d'emetre sufragi o vot en les eleccions deriva de tres fonts diferents: la justícia legal, la virtut de religió, i la virtut de caritat.

a) *La justícia legal*.—El dret natural obliga a cada ciutadà procurar el bé i evitar els mals públics en la mesura de les seves forces. Ara bé, determinat per la llei el dret de sufragi, és evident que l'exercici d'aquest dret serà un mitjà efecacíssim per a procurar el bé públic, amb l'elecció de bons governants i per evitar els mals públics, excloent els incapaces o malvats.

b) *La virtut de religió*.—Ens obliga a evitar tot allò que pot perjudicar la Fe i l'Església. La negligència en l'exercici del vot suposa, per part nostra, una *cooperació negativa* a l'obra perversa que poden realitzar candidats indignes, elegits per culpa de la nostra abstenció.

c) *La virtut de caritat*.—Tots estem obligats a evitar l'escàndol. Ara bé, una abstenció injustificada es converteix fàcilment en escàndol. Si estímem que el nostre vot no té importància, per què n'ha de tenir més els dels altres? D'això ve que fàcilment «l'abstenció» electoral es converteix en un exemple escandalós que influeix en la conducta dels altres.

L'ABSTENCIÓ

Els moralistes es mostren severos en la determinació de les causes que poden justificar l'abstenció electoral, i diuen generalment que, *avui dia*, pot arribar a ésser *greu* l'obligació de votar, quan tantes lleis anticatòliques o antisocials han estat votades o figuren en el programa dels diversos partits que es presenten en les eleccions.

No obstant, s'ha de reconèixer —i així ho demana la integritat de la doctrina— que hi ha circumstàncies especials en què l'abstenció no implica aquesta gravetat.

Convenen, també, els moralistes, a excloure tota veritable *obligació* quan en les llistes electorals no hi figura cap candidat digne.

Per altra banda, és evident que la *impossibilitat física* (malaltia, absència *forçosa*, etc.) o la *impossibilitat moral* (perill de sofrir mals greus) poden excusar de participar en unes eleccions.

Per a fer-se càrrec de fins on pot arribar l'obligació de votar i d'on comença la llibertat d'emetre o no vot, ens pot ajudar la consideració d'aquests tres elements:

- 1.—Influència del vot individual.
- 2.—Caràcter de les candidatures presentades.
- 3.—Conseqüències que l'emissió del vot pot ocasionar a la persona de l'elector.

No totes les eleccions tenen igual importància. Per la seva pròpia naturalesa, les purament administratives solen ésser menys importants que les legislatives; i, entre aquestes últimes, les ordinàries tenen menys abast que les constituents...

JUDICI SOBRE ELS CANDIDATS

L'arquebisbe de Sió, cardenal Sevin, dona la següent definició del candidat bo i del dolent. Anomena candidat *digne* aquell que: 1.er Té capacitat natural per a complir el càrrec de diputat; 2.on Dona garanties suficients que l'exercirà d'acord amb les lleis de la Religió i les exigències del bé comú.

La manca d'una d'aquestes condicions fa que el candidat s'hagi de considerar *indigne*.

Dues qüestions interessants es poden oferir, entre altres, en aquest punt, a la nostra consideració.

- 1.—Tenint en compte l'interès públic de la societat, serà permès, alguna vegada, de votar un candidat *indigne* per evitar un altre de pitjor?

(Passa a la pàg. 3)

ADOBS DE

BARRAU Y C.^{ia}

REPRESENTANT

X. Albó i Molins

PATATES - CEREALS - DESPULLES

BARCELONA: Via Laietana, 48 - 5^a nt 2.^a

Llotja: Taula núm. 83 - Telèfon, 21566

VIC: Telèfon, 56

**SINDICAT
AGRICOLA**

CEREALS

ADOBS

MOLI ELECTRIC

Balneari Blancafort

La Garriga

Aigües termals radiactives - Reuma - Artritis - Hipertensió arterial
Enfermetats de la pell - Esgotats del sistema nerviós per «surmenage»
Padïda intel·lectual - Convalescències - Post-operacions - etc. etc.

Especialitat en la taula de règim, en la qual es
segueix amb tota cura les prescripcions facultatives

Confort modern, cuina excel·lent, cura de repòs, aire sec, clima ideal

FETS i COMENTARIS

Obres Públiques — Han començat amb gran activitat les obres d'excavació i construcció de les cloaques en els carrers de La Doma i Teatre.

Subvenció de l'Estat — Darrerament fou obtinguda una gran subvenció de 96.000 ptes. atorgada per l'Estat a l'Ajuntament de La Garriga per obres públiques.

Proveu l'exquisit i deliciós FLAM CALLIS

Projectes — Hom diu que l'Ajuntament ha acordat asfaltar part dels carrers dels Banys, Calàbria i del Centre i Oliveres.

Curset de francès — Continua amb gran assistència el curs de francès a càrrec del Rnd. Mn. Emile Mannaert.

Proveu l'exquisit i deliciós FLAM CALLIS

Festa de la Guardiola — Diumenge passat, tingué lloc la tradicional festa de la guardiola, amb la corresponent repartició de llibretes entre les noies que han posat els seus estalvis en aquesta simpàtica entitat. A la tarda al Patronat Parroquial es féu la vetllada acostumada, durant la qual parlà el Sr. Casasses Gelonch en nom de la Caixa d'Estalvis, i les noies representaren amb gran encert l'obra «Els esclopeis de la duquesa».

D'eleccions — Durant aquests dies hi han hagut diverses converses preparatives de les pròximes eleccions; i s'anuncien alguns mítings de propaganda.

Proveu l'exquisit i deliciós FLAM CALLIS

Un prec... — ...a l'Autoritat, perquè procuri sigui evitada l'endèmica trencadissa de fanals al Passeig de Wilson.

...i als garriguencs culpables, perquè s'abstinguin d'aquests morboses esbargiments que cap utilitat els reporta i en canvi és un perjudici per a tots els veïns i l'erari municipal.

Una mica de civilitat no costa gaire de posseir-la!

Proveu l'exquisit i deliciós FLAM CALLIS

Si la Candelera riu... — Aquesta vegada sí que l'adagi popular s'ha vist confirmat del tot per la realitat. El fred ha apretat de valent els últims dies.

Ping-pong — Resultat final: Campió, Joan Gendra; sots-campió, Francesc Boter; tercer, Salvador Gassull; quart, Florenci Pla; cinquè, Lluís Miranda; sisè, Ignasi Ferrandis.

El dia 23 del present mes el campió i sots-campió es traslladaran a Granollers per tal de disputar-se el campionat comarcal.

L'obligació de votar

(Ve de la pàg. 1)

2.—Es pot permetre d'incloure en una candidatura, en què figuren homes catòlics, candidats que no ho són, per tal d'assegurar l'èxit de la candidatura entera?

Els moralistes responen *afirmativament* a aquestes qüestions, però amb certes condicions i en les circumstàncies ordinàries:

a) *Amb certes condicions*, perquè es pot votar un candidat *indigne* només quan l'elecció d'un candidat digne fos impossible; no es pot completar una candidatura en la qual hi ha candidats «dignes» amb altres que no ho siguin, sinó quan la formació

d'una candidatura catòlica fos impossible; i no es pot votar mai un candidat «menys indigne», encara que sigui per evitar l'elecció d'un altre de pitjor, quan el «menys indigne» és un enemic públic de l'Església o professa principis subversius de l'ordre social.

b) *En les circumstàncies ordinàries*, perquè si la legítima autoritat eclesiàstica prohibís votar el candidat menys indigne no seria lícit votar-lo; i si l'abstenció havia de produir un bé *positiu* més o menys pròxim als interessos religiosos, seria obligatòria l'abstenció.

FULL D'HISTORIA GARRIGUENCA

6

Vida parroquial durant l'any 1699

AL PRIMER DE MAIG

23 — St. Pheliph y St. Jaume Apostols se canta la missa matinal com en lo dia de St. Matias n.º 7.

A 3 DE MAIG

24 — La Invensio de Santa Creu axint de missa matinal se va ab professo cantant las litanias al Padro es en terras den Cors ahont se aporta la Vera Creu, y ab ella se beneix lo terma (1) com en lo ordinari gran fol — 598 — y al tornar se canta lo *Tedeum etc* y al entrar a la Iglesia la antiphona *Regina celi etc* vercets y oracions com en lo mateix ordinari gran fol. 610 —

25 — Finida la professo se canta la missa al altar del St. Chisto (2), y ha incenser se trau tota la plata, y se fa lo offertori ab la Vera Creu, la missa se aplica per los confreres de la minerva y benefactors de la administracio del St. Christo, (3) la absolta acabada la missa se canta, y las caritats se distribuexen com en los nos. 3 y 4.

26 — Des de est dia fins a 14 de Setembre inclusive lo curat es semmaner en la hora li

aparexera millor diu la passio de St. Joan y mentres se diu esta encés lo siri pasqual.

27 — Tots los diumenjas se esdevenan de Santa Creu de maig a Sta. Creu de setembre acceptat los primers y tersers diumenjas de quiscun mes antes de missa matinal se va ab professo al padro que es al fossar cantant la litania y lo celebrant aporta la Vera Creu; la benedictio, y tot lo dames se fa com se ha dit en lo n.º 24 y acabadas las oracions se diuen despres del *Regina celi etc* o *Salve Regina etc*, a la Iglesia se canta lo *Asperges etc* o *Vidi aquam etc*. Segons lo temps, lo dames com se dira en las dominicas ordinarias n.º 75. (4)

A 6 DE MAIG

28 — Sant Joan de Porta Latina se va amb professo a visitar a Sant Chistophol en sa capella de Montengas (5) se canta en ella un offici de St. Christophol. Las caritats, y tot lo dames com en lo professo de Belluga n.º 14, 15, 16 y 17 acceptat que no se seluda Ntra. Sra. de Montserrat, y que al arribar a la capella del Sanct se canta la antiphona, verset, y oracio de St. Christophol y acabat lo offici se cantan los goits (6).

(1) Fins als nostres temps s'ha conservat aquesta antiga tradició, més d'ençà de l'any 1932, per motius de tots prou coneguts, no es fa l'esmentada processó.

Aquesta Vera-Creu era de plata sobredaurada, segurament d'estil gòtic; desaparegué amb les altres coses d'argent que tenia la Parròquia. Actualment, aquesta, posseeix dues relíquies de la Vera-Creu, la una en un senzill reliquiari de plata i l'altre en una pobríssima creu de llautó,

(2) La Capella del Sant Crist de l'església de La Doma, es d'estil gòtic, de poca elevació; degué construir-se durant el segle XVI. La volta és de pedra picada; en la gran clau de la volta hi ha esculpit un baix relleu, representant Sant Roc; en els quatre angles, hi ha 4 relleus amb els símbols dels Evangelistes; estan ben conser-

vats el brau i el lleó i apenes queda rastre de l'àguila i de l'àngel; actualment està recoberta per una capa de calç. El retaule del Sant Crist es pobríssim, tant per les imatges del Crist i la Verge dels Dolors, com per la mateixa construcció; ha sofert diferents transformacions; sembla del segle XVII. En aquest altar hi estava reservat el Santíssim.

Actualment, a banda i banda d'aquest altar, n'hi ha un altre: al del costat de l'Evangeli el presideix una Puríssima d'època actual; anteriorment potser estava dedicat a Sant Marí, car en la mesa de l'altar hi ha pintada una mitra; hi ha també pintats els bustos de cinc altres sants; és de poc valor artístic. El costat de l'epístola és pintat sobre xarpellera i és dedicat a la Verge del Bon-part, és una pobríssima representació de Maria, porta vestits de roba i es d'època recent.

(3) De ben antic és cuidava d'aquest altar, l'anomenada Administració del Sant Cristò, que era encarregada de l'esplendor de les festes de Santa Creu de maig i setembre. Més com els ingressos amb què comptava, encara que fossin suficients, no eren molt abundants, i d'altra banda, l'Administració del Santíssim portava una vida irregular, s'acordà fusionar-les en una sola. Per aquests anys (1675 a 1679), fou administrador permanent del Sant Crist, per devoció seva, l'«apotecari M.^o Joaquim Parra», el qual continuà essent-ho del Santíssim Sagrament, en fondre's ambdues, en 1678.

Parlarem doncs, més extensament d'aquesta Administració en explicar la del Sm. Sagrament, que obtingué nova força amb l'erecció de la Confraria de la Minerva.

(4) Aquests dos últims paràgrafs i ho remarca sovint la Consueta, ens mostren la gran devoció que els antics garriguencs sentien per la Vera-Creu del Salvador; aquesta i la devoció a la Verge del Roser i a les Animes del Purgatori, eren les tres més esteses en aquell temps.

(5) Mossèn Ramon Garriga, que escriví els goigs del Sant, féu retret de la llegenda que ha fet popular Sant Cristòfor, dient:

*«Una volta, la riera
diu que amb aigua fins genoll,
per bastó gentil palmera,
un infant passava a coll,
qui l'esguard diví abscondia
sota els flocs de cabell ros»*

Després alludeix a la fundació de la capella de Sant Cristòfor, «el gegant», en dir:

*«Anys enllà, segles enrera
(qu'el record s'és mig borrat)
eiv paratge diu que n'era
bosc d'esquerpa soledat,
i poblat de bruixeria
d'aquell temps supersticiós.*

*Vienant qu'a mitja tarda
s'esqueia se li fes nit,
s'encongia de basarda
per ferreny que fos d'esprít;
si el senglar l'esporuguia,
més encara el llop i l'ós.*

*Sort n'hi hagué d'aquesta ermita
ací dalt del carener
rumbejant la creu petita
at bell cim del seu cloquer
que per sant Patró tenia
un gegant, i aquest sou Vós».*

Posseïm còpia d'un document datat en 1139, en el qual s'afirma que l'església de Sant Cristòfor de Monteugues, era sufragània (com les de Sant Pere de Valldar, St. Pau de Montmany i St. Gervasi) de l'església de Sant Esteve de La Garriga (La Doma). De totes elles, el bisbe Arnau de Barcelona i el seu Capítol de Canonges, en feien donació a l'Església i Prior de Santa Maria de l'Estany. La capella és, doncs, segurament, milenària, si bé ha sofert modificacions posteriors. En part, almenys, era de pedra vista. Avui conserva dos retaules en els altars laterals, un d'ells, el de la banda de l'epístola, encara que en molt mal estat, demostra una gran antiguitat; és una senzilla però interessant pintura d'estil gòtic, en el centre de la qual es veu pintada l'escena del pas de la riera per Sant Cristòfor. El retaule de l'altar major és barroc i mostra successives transformacions. Té uns plafons laterals pintats i una imatge de talla, del Sant, d'un metre d'alçada aproximadament. Es d'estil barroc.

Posseeix també, una bonica creu processional, de fusta, i diversos exvots. Sant Cristòfor és especialment invocat contra el dolor i el contagi de la pesta. Per això pogué continuar Mossèn Ramon Garriga:

*«Sant Cristòfor de Monteugues
assolí tant de renom,
que de vint i trenta lleugues
ací venia tothom
i de cor ja us hi sabia
La Garriga i Puig-graciós.*

*Els pagesos hi acudien
en jorns de mal averany
tan bon punt brandar oien
la clotxa de Carlemany
que era, es diu, de gran valia
i ningú sap com s'ha fos....»*

En efecte, un dels finestrals del campanar, dona clares mostres d'haver-li desaparegut la campana que li corresponia. L'altra campana, després de la inscripció «Ave Maria sin pecado concebida», porta aquesta altra: «Jaume Palles de Granollers del Vallés me feu lo any 1771».

(6) Al marge del paràgraf 28 i amb lletra de temps posterior, diu: «Quant no se va a St. Christophol se ba a visitar a Ntra. Sra. en sa capella de Blancafort a hont se canta un offici de Nostra Sra. y se aplica per una Aniversari dels pendals» (?).

Es ben de dordre que hagi desaparegut quasi completament aquesta devoció dels garriguencs, a visitar a Sant Cristòfor, en la seva capella.

LA NOSTRA

FULL FEMENI

El camí dels ametllers

Hi havia deixat tantes petjades a l'ample camí dels ametllers, que ja el considerava com un amic estimat, sempre retrobat amb goig. I ben cert que feia de bon passar-hi tant si l'il·luminava una florida esclatant, com si la fruita hi vessava de les branques generoses. A més, hi havia al trencant de casa la Cristineta, i això que per nosaltres, si voleu, no hauria estat res d'especial, per en Martí era tant o més interessant que el somriure nacarant de les primeres poncelles. Era un goig tan íntim aquell d'allargassar l'esguard cap aquell camí, per si la Cristineta hi era, collint herba o entretinguda en alguna de les moltes coses que sempre trobava escaient de fer-hi!

Un dia, en Martí passava pel camí dels ametllers cap cot i ensopit amb un pensament clavat al front com una espina. Era un diumenge. Després de l'ofici, complert el seu deure amb Déu, el xicot s'havia aturat un xic a la plaça. Allà havia vist el seu amic. L'Esteve, sabeu? Arribava de Barcelona, tot modernitzat, amb aquell trajo de dibuix estrident, el barret inclinat d'una manera inversemblant, un bigoti curiosament delineat, una cigarreta perfumada als llavis. Quan va marxar a Barcelona, ja ho va dir, que s'obriria camí; que allà al poble no seria mai res, que volia més camp per córrer. Llavors, poc se'n va preocupar en Martí. Trobava, sens que li calgués esforçar s'hi, que la vida plàcida de pagès era més a propòsit per a conservar la frescor d'esperit que el feia feliç, i gairebé havia oblidat del tot l'amic fugitiu. Només, de tant en tant, li venia al pensament: «Què deu fer l'Esteve per allà a Barcelona?», i tot pensant hi li sentia com una commiseració. Però, en reveure'l, la cosa va canviar. Es clar que ell, se n'hauria donat vergo-

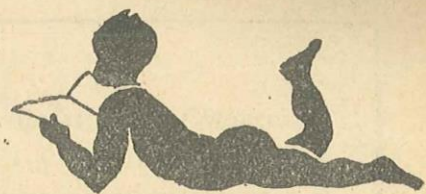
nya de vestir-se, de cop i volta, com el seu amic però això no vol dir que se'l mirés amb un cert respecte i admiració. Van parlar una estona. L'Esteve només contava grandeses. Tenia una col·locació molt reposada i molt ben retribuïda. Es passejava, es divertia, menjava i bebia bé. Ah! i festejava! Duia el retrat de la xicota a la cartera. — Ací — aclaria ell, potser en veure la cara que hi posava en Martí — anava amb vestit de *soirée*. — Francament, feia de mal conèixer quina mena de vestit duia, perquè sols se'n veien petits bocins en el bust de la seva persona que omplia la fotografia.

— Sents aquesta olor? Ella me l'ha posada al mocador. «Així et recordaràs de mi», m'ha dit. Les dones, sempre volen que pensis amb elles! Es bona, per això, aquesta essència, oi? Jo li vaig regalar. — En Martí olorà, i va semblar-li que tota la flaire d'un cassó de suc de caramel de rosa, se li entafurava nas amunt. Inadvertidament, recordà l'olor de pomes, que cada diumenge sentia en obrir el seu calaix. Ves! olor de pomes! Quins acudits també, la mare! Anar hi a posar pomes a la roba! Si, és clar, que sempre li havia agradat, si, és clar, que fins s'entretenia més de la raó, ficant-se la camisa neta, pel sol goig de sentir aquella olor fina i lleminera, una estona més de ben a la vora! Però, això era abans d'haver olorat el mocador de l'Esteve.

— I tu, no festeges, encara? —

El pensament hi volà tot sol cap amb la Cristineta, però era tan diferent! La de l'Esteve feia goig; recordava aquells gravats que hom veu a les revistes de la barberia, o a les que pengen al quiosc, mentre que la Cristineta... oh! i si ni tan sols s'havien dit res de compromís!

Per tot això, en Martí, passava, tot capficat pel camí dels ametllers. El trencant de casa la Cristineta,

Dos minuts d'humor

Ganes de comprometre

La senyora i el senyor, van a passeig amb l'auto miniatura, que fa un soroll de llauna insuportable. El trastet sotragueja que és un gust, i va tirant a empentes i espetecs. Els transeunts fan algun comentari maliciós sobre l'antiguitat, i tot de sobte, el nen que va tot encongít al mig dels seus pares, pregunta:

— Escolta mamà, què en fan dels autos atrocinats?..

I la senyora tota sufucada, respon amb gest altiu:

—Els venen al teu pare!...

Diplomàcia

Una senyoreta ha entrat a una sabateria, i després de provar-se una colla de calçats que no aca-

ben de satisfer-la, intetvé l'amo de la botiga amb un mig somriure:

— Oh, senyoreta; vostè està equivocada. No calça un 36, sinó un 35...

(I diu apart a la dependenta: Porti un 37 gran!...)

Ja serà això...

Pel jardí d'una casa de salut, passen amicalment dos alienats. De tobe s'aturen, i un dells posant-se les mans juntes, abultant com si a dins hi tingués alguna cosa, pregunta a l'altre:

—A veure si endevines que hi ha aquí dins?

—Un palau, un cotxe i dos cavalls.

I el primer, que no ho creia fàcil d'endevinar, li diu bo i fent l'ullet:

—Trampós...! has mirat!!

volent o no, el va traspasar sens decantar el cap. I això que bé li hauria vista la pobra noia que estones ha, hi romansejava. Potser la vergonya d'haver-la negada li feia abaixar els ulls. Justament quan tan deliciós hauria estat alçar-los vers aquells poms blancs, que lleminejaven les abelles. Feia pena veure cares tristes pel camí dels ametllers! Però, posats a rumiar, tampoc s'hi podia sentir una gran alegria. L'hivern encara guardava glaçades i nevades darrera dels dies abonancats prematurament, i el vent gelat que duu calfred fins als ossos, jugaria rient esboger-

rat, amb les despulles malaguanyades d'aquelles flors blanques. Sort que els ametllers davall les cintes immaculades de la neu, per més que s'hi glacin, guarden la sava de moltes altres florides. Així els cors! De vegades, ja ho fan, però de vegades, els resta una gelor turmentadora per tota la vida. D'aquestes fou la que furgà cap al de la Cristineta, quan en Martí passà bo i dient-li:

—Adéu. Me'n vaig a Barcelona.—

Decoració sobre cristall / Gravats-rètol
Vidrieres artístiques / Cristalls i vidres

Germans Dachs

OFICINES I TALLERS:
Mata, 10 / Telèfon, 23.858
BARCELONA

Ll. Fortuny Fauria

Sastre

**Trajos estan extra a mida
120 ptes.**

Banys, núm. 7 — Telèfon, 9
LA GARRIGA

PLANXES ACANALADES per a cobertes
DIPOSITS per a líquids, de totes cabudes
TUBERIES per a conducció, baixants i desaigües
PLANXES LLISES per arrimadors i cel-rasos
CANALS — CUBELLS — XEMENEIES — SAFAREIGS
«ORNALIT», plaques decorades per façanes

Representació i dipòsit
per a la venda:

JOSEP RUAIX
Carrer dels Banys, 73 - La Garriga

REVOLUCIO

Aquesta paraula tràgica que ens porta a la memòria i a la imaginació tants i tants desastres, derrocaments, destroços, sang, morts, ferits, misèria i altres coses per l'estil, té diversos significats; ens fixarem per això en un que més ens interessa.

Revolució és un extens sistema teòric i pràctic de vida individual, familiar, social i internacional amb el qual molts escriptors i un gran nombre d'hommes d'acció s'esforcen per reemplaçar el sistema anterior del tot inspirat en els principis cristians. Aquest temps anterior es refereix a més de cent anys enrera, abans de la tristament famosa Revolució Francesa. En aquest sentit és considerada la «revolució» per l'Església i per la Teologia Catòlica.

Aquesta «revolució» pretén guiar l'home per la sola llum del racionalisme, segons la teoria d'en Rousseau. Mitjantçant la revolució es procura descriscianitzar a la família, afogant hi en el seu si el caràcter religiós, desfent el vincle sacramental i la indissolubilitat, la unitat i l'existència mateixa del sacrament. I en contra seva s'estableix el divorci i el matrimoni civil que és un concubinat i l'amor lliure.

La revolució vol prescindir, en tot el que és el funcionament social, de l'Església i la seva influència, de Jesucrist i la seva religió, de Déu i de tot principi espiritual. Les principals manifestacions d'aquesta acció revolucionària són la destrucció de tots els llaços que lliguen l'Església i l'Estat, la negació del poder civil, la ruina del poder temporal dels Papes, l'exageració de totes les llibertats polítiques portades fins a la més completa llicència i la implantació de l'escola laica, que en el fons es atea. Es a dir, que amb la revolució es tracta de implantar a tot arreu del món el naturalisme, materialisme, neo paganisme i el racionalisme, o sigui la negació de Déu.

En pro de la revolució, diuen alguns que és un dret essencial de l'home que pot canviar de règim polític quan vulgui, sempre que amb això hi trobi plaer o un profit. Però en aquests senyors se'ls hi pot dir que és una falsetat molt gran això de què l'home pugui canviar legítimament de règim polític per gust o per profit. Hi han principis de justícia, de prudència, d'obediència, etc., la guarda dels quals sols depèn de l'Església Catòlica que és incorruptible. Demés, és axiomàtic i l'experiència ho confirma, que els pobles no poden subsistir sense l'estabilitat de les institucions polítiques i socials.

No són pocs els qui diuen que la revolució és

necessària per tal de què puguin arribar al poder les classes que fins ara no l'han pogut disfrutar. Però aquest llenguatge és una fal·làcia, perquè no és pas necessari que totes les classes socials arribin al poder, ni tampoc és possible fer-ho. I és una utopia pensar amb la completa supressió de la pobresa i la igualtat absoluta de la distribució de la riquesa. Demés no hi ha societat sense autoritat ni sense subordinació. Per tant, per a ésser possible socialment i legítimament, la revolució deuria abandonar alguns dels seus principis fonamentals, però en aquest cas ja deixaria d'ésser revolució.

I ara us explicaré un fet molt senzill, però molt significatiu. Una vegada que Trotzky, un dels qüefes de la revolució russa, donava una conferència pròbolxeuisme, va demanar si algú del públic volia oposar-hi alguna cosa; un obrer, Efinioff, pujà a la tribuna amb un bastó a la mà.

—¡Camarades!, els hi diu, fixe'u-vos bé en aquest bastó, car ell us contarà l'història de la revolució russa. — ¿Veieu el pom del bastó? diu Efinioff, és de ferro. Abans de la revolució el poble era governat pels aristòcrates que estan representats en aquest pom. Sota del pom hi ha la part mitjana del bastó, la canya, que ens representa a nosaltres els obrers; els aristòcrates ens tenien sota el seu puny (Trotzky mateix inicià els aplaudiments). A sota de tot hi ha l'aristol que també és de ferro. L'aristol representa els presidaris, els forçats, els vividors.

Efinioff féu una pausa i aixecant el bastó digué: Compayns mireu la revolució. I llavors, girà el bastó, posant el pom a terra i l'aristol a la mà i exclamà la revolució ja està feta, els aristòcrates estan a sota, els presos i vividors són a dalt de tot. ¿I vosaltres, els obrers, on sou? No heu canviat de lloc. Abans us oprimia el pom i ara l'aristol.

Aquest obrer, en nom de la llibertat, va ésser afusellat aquell mateix dia.

Els pobres obrers són sempre carn de canó. Viuen enganyats pels embaucadors: «Tot serà vostre, els hi diuen, viureu en els palaus dels burgesos». Els hi prometen una casa i un hortet, i quan la revolució ha triomfat no poden complir les promeses i els obrers es queden com abans, sinó pitjor. Es una follia voler arranjar el món sense comptar amb Déu el seu creador. Més religió i menys revolució. Això és el que cal.

Francesc Siper

DENTISTA

LA GARRIGA

Torre Galvey - Telèfon, 101

VISITA:

dimarts i divendres, de 4 a 7

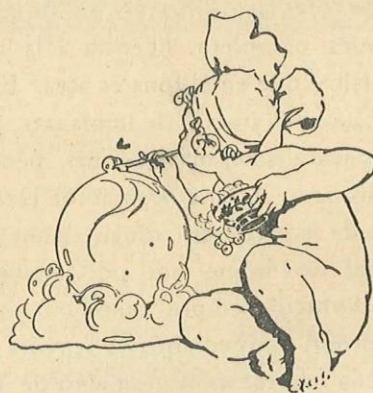
BARCELONA

Fontanella, 6, 1.er - Tel. 21740

VISITA:

dilluns, dimecres, dijous i dissabtes

sabons Barangè

Canari de La Garriga

BARCELONA
Llúria, 23 — Telèfon 20905

Calçats J. GUARDIS

LA GARRIGA

FABRICA DE GASOSES I SIFONS

EDUARD PUJOL

LA GARRIGA

FARMACIA I PERFUMERIA

R. FERRANDIZ

Telèfon, 83 — LA GARRIGA

Productes fotogràfics
Laboratori d'anàlisi

FARMACIA
PERFUMERIA

TORRENT

CALABRIA, 4 — Telèfon, 88

Narcís Dalmau

Transports amb automòbil

Carniceria de Juli Planas

Qualitat superior en xai i vedella

YOGHOURT de qualitat superior

BORRELL

Anselm Clavé, 32 — Telèfon, 72 — LA GARRIGA

LA CATALANA

Assegurances contra incendis i explosions de totes menes

Contra la pèrdua de Lloguers, Riscs Locatius, de Recursos i de Paralització de treball a causa d'incendi

Fundada l'any 1865

Inscrita en el Ministeri de Treball i Previsió

Domiciliada a BARCELONA: Passeig de Gràcia, 2

Capital suscrit: Ptes. 5.000.000 — Capital desemborsat: Ptes. 2.000.000

Reserva Estatutària: Ptes. 1.000.000

LA PREVISION NACIONAL

**Assegurances contra el Robatori, Atracament, Infidelitat
de Dependents, Vidres i Cristalls**

Representant a La Garriga: JOSEP CORRONS DALMAU - Calabria, 15

Barcelona - Circumscripció

Candidatura del Front
Català d'Ordre

Francesc Cambó i Batlle
Antoni Barata Rocafort
Josep M. Tries de Bes
Josep Cirera i Voltà
Miquel Vidal i Guardiola
Ataulf Tarragó Ruiz
Ferran Valls i Taberner
Jaume Polo i Otin
Enric Maynés i Gaspar
Josep Prat i Piera
Narcís de Carreres i Guiteres